

ובתייב (ישעה ס) לא יהיה לך עוד השם וגו'.

רעיון מהימנא

כל פטר רחם לכלبشر וגוי, ואת בכור הבהמה הטעמאה תפדרה. מצואה זו לפדות פטר חמור, שקדם לפדות לעולם הבא. ואם קדם שהליך לאותו עולם לא יפדה נפשו ורוחו ונשפטו בתורה, עתיד לחזור לעולם הזה בכתלה, (איוב לו) ישבו לימי עולםיו, ולקבל נפש ורוח ונשמה.

בראש (שם) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלושם עם גבר. וישראל, בכלל שפדיותם היה בלי תורה, שהיה ספר, כסוף העולם הבא, חזרו שלוש פעמים אחרות בצלות. ובגללה האחרונה, שגאלתם פריה בתורה, לא יחרו לעולם בצלות. באו רבונינו וברכו אותו ואמרו: רועה הנאמן, הקדוש ברוך הוא יפדה אותך, וכל ישראלי יפדו עליך, ותחמדש עמם, והם עמך.

מצואה אמר זו - לדין בערבי בית. ובסוד החכמאות - בית הארץ איש אשטו. אם היא אשה של טוב ורע ורוצה להמיר רעה בטהה, יפדה אותה מאותו רע ויתן לו ערך שלחה. אבל אשה של עץ החמים, נאמר בה (שם כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמיורתה כל פז, ואין לה ערך. במאמר (משל יב) אשת חיל עטרת בעלה, (משל יב) אשת חיל מילך ימץא ונאמר (שם לא) אשת חיל מי ימץא וגוי, וזה השכינה. מי שgomל חסר עמה, אין ערך לשברו. וכי שמרשיע אליה, אין ערך לעונשו. במאש שפחות יש לה שמשמעים אונת, וכל אחת ואחת מלה יש לה ערך, וכל אחת ואחת צרכיה פדיון. אבל מי שירש נשמה או פדיון. אבל מני וכבודי לא אחר לא אמן. פדיון דיליה בקידושא

לא יהיה לך עוד השם וגו'.

רעיון מהומנא

כל פטר רחם לכלبشر וגוי, ואת בכור הבהמה הטעמאה תפדרה. (במדבר יח) פקודה דא לפדות פטר חמור, לפדות לעלם דאת. ואיך קודם דואיל לההוא עלמא, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשפטיה באורייתא, עתיד לאחזרה להאי עלמא כרבקד מיתה. (איוב לו) ישבו לימי עולםיו, ולקבל נפש ורוח ונשפטא.

ברuib (איוב ל"ט) חן כל אלה יפעל אל פעמים שלושם עם גבר. וישראל, בגין דפדיון דלהון היה בלא תורה, דאייהו בסוף כסופה ועלמא דאת, אהדרו תלת זמנין אחרניין בגלוותא, ובפורקנאה בתרייתא דפורקנאה דלהון יהא באורייתא, לא יחרו לעלם בגלוותא.athy רבן יבריכו ליה, ואמרו רעיון מהימנא, קדשא בריך הוא יפדה לך, וכל ישראלי יפדו עליך, ותתقدس עמיהון, ואינון עמך.

פקודה בתר דא, לדין בערבי בית. וברוז דחכמתא, בית דבר נשות, דא אמתא. אי איה אמתא דטוב ורע, יבעי להמיר רעה בטובה, יפדה לה מהו רע, ויזיב ליה ערך דיליה. אבל אמתא דאלילא דתהייא, אמתר בה (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמיורתה כל פז, ואין לה ערך. במאמר דאתמר, (משל יב) אשת חיל עטרת בעלה. ואמתר (משל לא) אשת חיל מי ימץא וגוי. ורק שכינתא. מאן דגמיל חסיד עמה, לית ערך לאגרא דיליה. ומאן דחאב לגביה, לית ערך לענשא דיליה.

במאש שפחות אית לה דמשמעין לה, וכל חדא וחדא מנויותו, אית לה ערך. וכל מרד ארייך פדיון. אבל מאן דירית נשפטא, או רוחא, או נפשא משכינתא, לא צרייך פדיון, דשכינתא עליה אמתר (ישעה מב) אני כי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אמן. פדיון דיליה בקידושא ריח או נפש מהשכינה, לא צרייך פדיון, שעל השכינה נאמר (ישעה מב) והוא שמי וכבודי לא אחר לא אמן. שהפדיון שלה פליי בקדוש-ברוך-הוא. שמושכים אותה אל ישראל בקשר